

Jaša Lorenčič

Ema Freš, Bob leta: Kakšno prihodnost ima mlajša generacija voditeljev na malih ekranih pri nas?

VABILO NA KOSILO IZ DNEVNE SOBE

Bojda je Juriju Drevenšku že dan po vodenju letošnje prireditve *Bob leta* zazvonil telefon. Klicatelj? Nekdo od (ne)posredno obravnavanih v scenariju Jureta Karasa. Drevenšek, tako vsaj pravi anekdota iz druge roke, baje ni verjel, da ga res kliče eden bolj prepoznavnih Slovencev. Sam je, kakor bi najbrž marsikdo od nas, bojda ocenil, da gre za zelo poceni zajebavanje. Povrh tega takoj naslednji dan. Na nedeljo. Dopoldan. Zato je nato pri novinarjih celo preveril, ali je vseeno možno, da ga res kliče ta-in-ta. Ja, je presenečen izvedel, res je bil ta-in-ta. Povod za klic? Povabilo na kosilo. Razlog? Ker da se je obravnavanemu štos na njegov račun tako zelo dopadel.

Za mlajšo, milenijsko ali – prosto po Drevenšku in njegovem podkastu na Valu 202 – »špilferderbersko« generacijo je kaj takega najbrž še vedno precej velik šok. Ne toliko sama prepoznavnost: ne nazadnje je Drevenšek prireditev *Bob leta*, kot rečeno, vodil že petič. In je predvsem profesionalni igralec. Več kot le vaje nastopanja, to je njegov poklic. In če že nič drugega je – po nastopanju v zdaj že davno pozabljeni in kmalu ukinjeni seriji **Brat bratu** (2008) – zlasti v lanski TV-seriji **Primeri inšpektorja Vrenka** (2020) lahko mainstreamovsko dokončno spoznal, da je Slovenija še vedno tudi država (javne) televizije. Tiste, klasične. Ob uri. Ne na zamik ali zahtevo, temveč ob tej in tej uri v »dnevni sobi«.

KALUP OMEJENE PREPOZNAVNOSTI

Ampak če je TV-serija, kot je bila **Vrenko**, ponudila več dokaj enakovrednih, ne nujno izstopajočih likov, saj so bili v ospredju in naslovu primerno predvsem primeri po knjižnih predlogah Avgusta Demšarja, je *Bob leta* nekaj, kar lahko na nacionalni

ravni še vedno nekoga tudi definira. Včasih celo nepovratno, četudi za Drevenška vsaj za zdaj glede na njegovo večplastnost ni bojazni, da bi padel v kalup omejene prepoznavnosti. Pa če tudi dobi izjemno minutažo, kakršne na tak način ne dobi skorajda v solo vlogi nihče drug.

Bob leta v tem vidiku, če ga dojemamo kot prireditev na televiziji, vseeno izstopa. Poldruga solo ura v *prime-time* terminu na nacionalni televiziji je huda redkost. Kar je vedel že Tadej Toš, ko je skozi svojih sedem vodenj sprva zgradil *Bob leta* na raven nacionalne TV-prireditve, nato pa vse bolj pilil še svoj lik (in delo).

NIČ NI VEČNO

A hkrati slovenska televizija, ko gre za razvedrilne vsebine in voditelje, ni tako samoumevna, kot bi se morda (nekdanj) zdelo. Če nekaj dela in uspeva na radiu, odrih, spletu, ne bo nujno obstalo tudi pri gledalcih. In obratno. Toš je, spomnimo, dobil svojo oddajo *Državljan Toš*, ampak je bila ta kratke sape. Ni bil edini, enako se je leta 2013 primerilo Denisu Avdiću na isti televiziji. Dve sezoni je na Pop TV zdržal Klemen Slakonja z *Je bella cesta*. Ne, lasten šov ni uspel niti njemu, pa je imel za seboj zelo uspešno vodenje *Eme*, kasneje pa milijonske ogleda imitatorskih videov.

Da nič ni večno, je z novim letom spoznal tudi Blaž Švab, ko se je poslovil kot stalnica petkovih harmonikarskih večerov na nacionalki. Do lanske pomladi je sedem let vodil nezamenljivi *Slovenski pozdrav*, ko je nato prišlo do dokaj nenadne spremembe in vpeljave svežega koncepta z novo oddajo *V petek zvečer*. Ampak glavna sprememba je bila zamenjava voditeljice: Darjo Gajšek je namreč zamenjala Melani Mekicar. Ne za dolgo.

Bob leta v tem vidiku, če ga dojemamo kot prireditev na televiziji, vseeno izstopa. Poldruga solo ura v *prime-time* terminu na nacionalni televiziji je huda redkost.

A hkrati slovenska televizija, ko gre za razvedrilne vsebine in voditelje, ni tako samoumevna, kot bi se morda (nekdaj) zdelo. Če nekaj dela in uspeva na radiu, odrih, spletu, ne bo nujno obstalo tudi pri gledalcih. In obratno.

Priložnost je sicer dotlej solidno, ne pa nacionalno prepoznavna radijska voditeljica in plesalka zgrabila do te mere, da so ji na nacionalki zdaj zaupali ne le *Emo Freš*, temveč vodenje kar treh večerov *Eme*. S sovoditeljem Bojanom Cvjetičaninom, frontmanom popularne skupine Joker Out. Gajškova, ki je javno obžalovala, ker ni bila več del tandema s Švabom, pa se je zmagovalno vrnila ob petkih zvečer takoj po novem letu z *Zimskim pozdravom*. Brez Švaba, ki je z Mekicarjevo odšteval na nacionalki minulo silvestrovo. S tem je Gajškova pokazala, da se je včasih bolje držati ene vsebine in postati obraz posameznega žanra in izkušnje.

TO NI TRAČ

Opisani razplet ni bil mišljen, da bi se bral kot trač. Gre le za ponazoritev, koliko še vedno štejejo termini in vsebine na nacionalki, ki – če odštejemo (pre)številne licenčne šove oziroma kvize – edina pri nas goji avtorske razvedrilne oddaje v živo. Ker nima konkurence, je neizbežno v svojem mehurčku. (Ne)hote.

Ampak bolj kot sami koncepti in izvedbe oddaj se poraja vprašanje prihodnosti tovrstnih priložnosti. Kajti nezamenljivih več kot očitno ni, kot sta lahko spoznali Zvezdana Mlakar in Vesna Milek, kmalu pa bo očitno znova tudi Miša Molk. Če se že izkušena imena ne morejo varno namestiti, pri čemer ostaja izjema Mario Galunič, ki je imel pred *Jokerjem* kar štiriletni premor, zdaj pa v svojem družinsko prijaznem, skoraj konservativnem stilu vodi izvirno turški kviz, kako je potem šele mladi generaciji?

Težava za »mlade« voditelje, kamor bi pogojno lahko uvrstili Drevenška, ki sicer primarno na *Bobu leta* zabava občinstvo v dvorani SNG Maribor, in Mekicarjevo, je, da so lahko relativno neoprijemljivi, mimobežni, projektni. Najbrž že zato, ker televizija niti ni njihov medij, še vedno pa jim mamljivo nudi bolj stabilno (finančno) okolje. Sami niti ne nagovarjajo enake ciljne skupine, kot je denimo najštevilčnejše TV-gledalstvo.

Tako najbrž prihaja do ironije, da bo Melani Mekicar po silvestrovanju na nacionalki šele z *Emo* zares nagovorila bolj po emšu svojo generacijo, medtem ko bo za Cvjetičanina, ki se je medtem že znašel polbiografsko v seriji **Gospod profesor** (2021), prav nasprotno, saj bo z *Emo* dobil potrditev in možnost, da je končno tisti lik, ki ga tudi »mulci poznajo«: ti bodo rekli staršem, ki še gledajo televizijo na tradicionalen način, da je pa ta »okej model«. V tem primeru *Ema* daje Cvjetičaninu širšo legitimnost, skoraj še bolj, kot je nekdanje veljalo denimo za Tomija Megliča v eri *Videospotnic*.

KJE SO INFLUENCERJI?

Obenem pa niti influencerska generacija zares še ne pride zraven, ko gre za prvo ligo TV-vsebin. Preskoka še ni na vidiku, kar velja za licenčne oddaje, intervjuje in kvize. Peter Poles, ki je mimogrede finale *Eme* vodil kar štirikrat in imel svojo oddajo tudi na nacionalki, je na Pop TV zacementiran z Vidom Valičem, ki je prav tako že vodil *Emo*. Ampak tam sta obsojena na predvidljive vloge. Če je prav *Ema* paradni konj domače TV-produkcije, potem se mladim ali pa novim piše bolj ... kratkoročno. Vsaj tistim, ki bi nemara resnično radi izpilili obrt televizijskega nastopanja. Ula Furlan, denimo, več od ene priložnosti na *Emi* ni dobila, kljub temu da je za hip predstavljala tip sveže, zagnane, odprte generacije. Enako velja denimo za Tanjo Kocman, ki je takrat še najmanj prepoznavna v trojčku vodila *Emo* skupaj z Majo Martino Merljak in Tino Gorenjak.

Tako kot so *Bob leta* zaupali Juriju Drevenšku, se je na *Emi* v solo voditeljski vlogi zelo urbano znašla Ajda Smrekar, ki pa tudi ni dobila naslednje priložnosti. Te je dobival le Slakonja. Za stalnost je pač potrebna vztrajnost, kot dokazujeta Tilen Artač, ki je *Kaj dogaja?* prevzel po zdaj že skoraj tradicionalno zgozdnjem odhodu Jonasa, ter Jure Godler (*Milijonar*, *Ta teden*). Oba sta sicer začela skupaj z imitacijami v oddaji *Hri-Bar*.

TV KOT VIZITKA

Vse opisano za tiste mlade, ki bi (še) radi bili TV-osebnosti, pomeni trenutno bolj ali manj le eno. Pot do TV-ja vsaj skozi glavna in velika vrata vodi prek radia, igre, glasbe. Če je za Klemna Slakonjo, še enega diplomiranega igralca, veljalo, da bi bilo še najbolje, če na *Eurosong* pošljemo kar njega, je zdaj drugače. Ne nazadnje se je tudi Blaž Švab prebil do televizije kot pevec Modrijanov. Nacionalka ne skriva, da je naklonjena Cvjetićaninu, in s tem kaže, da bolj zaupa tistim, ki so se naredili v širšem prostoru, kot tistim, ki so nastali na (njeni) televiziji, kar je prav letos lahko spoznala Eva Boto, ko je vodila »zgolj« *Emo Freš*.

Televizija je za mlajšo generacijo še vedno »starošolska« vizitka – predvsem pa potencial za najširšo prepoznavnost. Kar se sicer najbrž bolj pozna v številu osebnostnih člankov kot novih sledilcev. Za razvoj TV-osebnosti in resne obrti voditeljstva je priložnosti premalo, predvsem pa izbori delujejo, žal, ihtavo in kot nekaj, kar starejši načrtujejo z »dajmo nekaj za mlade«, ne da bi jih povsem razumeli ali želeli. S čimer na dolgi rok delajo škodo predvsem sebi. Milenijci namreč več kot očitno vedo, da gre za vzajemno izkoriščanje. In sami vzamejo, kar pač lahko. Tudi kosilo. Vsekakor pa precej manj kot televizije na dolgi rok jemljejo same sebi. Svoje bistvo.

Za razvoj TV-osebnosti in resne obrti voditeljstva je priložnosti premalo, predvsem pa izbori delujejo, žal, ihtavo in kot nekaj, kar starejši načrtujejo z »dajmo nekaj za mlade«, ne da bi jih povsem razumeli ali želeli.

